

[Indenrigsministeren.]

lægerne og de visiterende Læger og Klinikkerne har. Jeg har ogsaa prøvet paa at sætte mig ind i den Litteratur, der foreligger, og kan ikke undlade ved denne Lejlighed at komme med et Par enkelte Citater, der begge stammer fra en Mand, som er i allerhøjeste Grad kyndig paa dette Omraade, Professor Esbern Lomholt i Aarhus. Han siger i „Ugeskrift for Læger“ for 1945, Side 234, der omtaler Undersøgelsen af Syfilitikere — han kalder sin Artikel „En uforvarlig Undersøgelse af Syfilitikere“ —:

„Jeg skal ikke gaa i Detailler med Hensyn til Forholdene andre Steder, men holde mig til, hvordan mange Læger herhjemme og her paa Stedet udnytter Spirochæteundersøgelsen i Aaret 1945.“

Efter at han har nævnt en Række Eksempler derpaa, skriver han videre:

„Henimod Halvdelen af de Mænd, der kommer til os med Syfilis, har været hos deres egen Læge og er bleven behandlet gennem længere Tid, uden at Lægen har gjort sig Anstrengelser for at faa fastslaaet, om det drejer sig om Syfilis.“

Han slutter med at sige:

„Vi, som arbejder paa at bekæmpe Kønssygdommene paa enhver Led, kan ikke tolerere, at i øvrigt udmærkede Kolleger handler paa denne ansvarsløse Maade til stor Skade for vort Arbejde. Derfor denne Advarsel.“

Jeg har ikke, til Trods for at jeg naturligvis ud fra min rent principielle Opfattelse i og for sig kunde ønske, at alle Læger fik Adgang til at behandle for Kønssygdomme, kunnet se bort fra, hvad en gammel meget øvet og meget anerkendt Praktiker siger om dette Spørgsmaal.

Gjorde jeg det, synes det mig ikke, at jeg var mig mit Ansvar som Minister bevdst. Det er naar Talen er om Syfilis.

Men naar Talen er om Gonorrhé, siger den samme Mand i et Foredrag, som han har holdt for Amtslægerne i Jylland og paa Fyn den 15. April 1944:

„En stor Del af de Kvinder, som kommer til Undersøgelse for Gonorrhoe, bliver sendt, fordi de er blevet beskyldt for at have overført Smitte. En anden Del kommer, fordi de frygter at være blevet smittet. Hvis man nu ikke finder noget straks hos disse sidste, hvor længe skal man saa holde dem under Observation“...

— nu skal jeg ikke gøre Citatet for langt; saa siger han, at det i al Almindelighed maa dreje sig om saadan noget som

3 Uger, idet der skal 3 Mikroskopier til. Men Forholdet er det, at de fleste bliver kun gjort til Genstand for een eller højst to Undersøgelser. Derefter siger han:

„Her kommer alt for tit Kvinder til Undersøgelse, der er blevet udskrevet fra deres egen Læge efter at have faaet foretaget en eller to Mikroskopier. . . Mellem Aar og Dag modtager vi desværre ikke saa faa af disse ganske utilstrækkelige Attester“, som altsaa udstedes efter en mangelfuld Undersøgelse.

„Ulykken er jo, at naar Patienten først har skaffet sig et saadant ganske intetsigende Papir, saa vil hun være meget tilbøjelig til at lade sig undersøge igen.“

Han slutter denne Del af sit Foredrag med at sige:

„Det kollegiale Forhold sættes ofte paa en svær Prøve i saadant Tilfælde.“

Altsaa, saa vidt jeg er i Stand til at se, maa man opfatte det saadan, at det ikke vilde være rimeligt at overlade disse Undersøgelser, den rent lægelige Side af Sagen, til de praktiserende Læger. Men der er jo ogsaa en anden Side af Sagen, som man ikke har været saa forførdelig meget inde paa her, og det er Spørgsmaalet, om det finansielt og økonomisk er forsvarligt, om det ikke vilde blive for dyrt, hvis man gjorde det. Jeg skal herom henvise til, hvad der staar i Betænkningen, som man her har døbt „Den røde Betænkning“, Side 35:

„Udvalget har overvejet Muligheden af at yde gratis Medicin til alle Patienter, der lider af smitsom Kønssygdom, ogsaa naar Sygdommen behandles for Patientens egen Regning hos vedkommendes private Læge (eventuelt Sygekasselæge). Da imidlertid en Del af de Midler, der benyttes ved Behandlingen af Kønssygdom, ogsaa bruges ved Behandling af andre Sygdomme, f. Eks. Sulfapræparaterne, eller ogsaa foreskrives for Patienter, hvis Kønssygdom ikke mere er smittefarlig, f. Eks. Salvarsan for Patienter, lidende af Syfilis i senere Stadier, vil en saadan Ordning kunne medføre Misbrug og derved unødigt store Udgifter for det offentlige. Herefter, og da Ordningens Gennemførelse vilde betyde, at Smitteopsporingsarbejdet spredtes paa for mange Hænder, har Udvalget ikke ment at kunne gaa ind for den.“

Jeg skal gerne tjene Medlemmerne af det Udvalg, som jeg forstaaer skal nedsettes, i at komme med nærmere Eksempler, som viser, at finansielt og økonomisk vil det hele fuldkommen komme til at flyde, hvis man indfører den af Lægeforeningen øn-